

SETMANARI BILIGÜE, SATIRIC Y DE BON HUMOR

EN XERRIM

Los bárbaros ilustrados

500 pajaritos asesinados

Un acto cruel, abominable, monstruoso, indigno de nuestros tiempos y de nuestra ciudad que pasa por medianamente culta, un crimen friamente premeditado, ejecutado con refinada crueldad, por jóvenes de la clase dorada, que recibieron, o debieron recibir esmerada educación y ejemplares máximas, y sobretodo el precepto del cumplimiento y observancia de las Leyes del Estado.

No se trata esta vez de hambrientos obreros, ni de franceses en viaje de recreo, ni de burgueses gastrálgicos siempre dispuestos a dar gusto al paladar, ignorantes la mayoría de las veces de la penalidad que incurren en la infracción de la «Ley de Caza y de Protección a los Pájaros».

La matanza se ha verificado en el predio *Montcayre* por su presunto o legítimo propietario D. Amador Canals y los invitados señores Martín Marqués y Bartolomé Casasnovas. Se nos dice que este último, movido a compasión, dió libertad a muchos de los que estuvieron en condiciones de vivir.

Estos señores han faltado a las leyes antes mencionadas, por cazar en tiempo de veda y con liga o engaño.

Tienen la palabra las Autoridades.

JAIME RULLÁN FRAU

Desde Palma

Don Pedro Martínez Rosich, ex-alcalde popular por su propia desgracia, acaba de cortarse la vara y se retira a la vida privada, en el seno del hogar y al lado de una familia que le quiere mucho. *Sic transit gloria mundi!*

La resolución tomada *in extremis* por Don Pedro Martínez Rosich no obedece en manera alguna a esquivar el propio sacrificio sino a otras causas o motivos. Hasta a nueve los hace ascender el propio interesado que se marchó de la alcaldía con el desengaño en el alma y deja en pos la medalla y el fajín, trofeos desdichados de una época de la cual más vale no acordarse.

¡Pobre Don Pedro Martínez Rosich! Los mismos que un día le prestaron auxilio para que se pavoneara con el título de primer ciudadano. Fueron ahora los que amargaron su agonía pública. Don Pedro Martínez acabó por soltar la vara, ya harto de estar de nueve... motivos.

Don Pedro Martínez Rosich tiene de político lo que Don Jerónimo Massanet tiene de modesto Nació para ser un honrado ciudadano, un buen padre de familia, un burgués patriarcal, un banquero de abolengo, para ser todo lo que uno se quiera menos político y político liberal.

Don Pedro Martínez Rosich, como si fuera un predestinado, tuvo, siempre la querencia

de meterse en la política lo cual para él fue meterse en honduras. Solo Dios sabe los desengaños que ha cosechado en su larga carrera en pelo al través de distintos partidos y las carcajadas que originó su hombría de bien excéntrica y extemporánea aplicada a los antiguos y desacreditados moldes.

Un hombre de las circunstancias que concurren en D. Pedro puede permitirse el ser, en privado, accionista del Balear con derecho a palco graúis, director de un semanario liberal *desconocido*, colaborador de la «Gazeta de los Aliados», traductor de alemán y hasta amigo de Don Benito Pons, y en política diputado a cortes, diputado provincial, senador del reino, todo, todo menos concejal y alcalde. De ahí le viene la peste al Sr. Martínez Rosich.

D. Pedro no se enteró del ridículo papel a que obliga, en estos calamitosos tiempos, el ser alcalde y liberal por añadidura y se las quiso medir con un Bernardo Font o con un Vives, dos columnas muñidoras de ese partido que tiene por base a D. Bernardo Amer y perdió la vara después de haber perdido el estómago y las ganas de cabecear, sentado en un sillón que necesariamente tiene que venir ancho al que piensa a ratos con la cabeza y no tiene por corazón, en los momentos de administrar justicia, un melón de cuelega.

Fracasó Don Pedro Martínez Rosich porque así fatalmente estaba escrito. Alá es grande, pero aunque Don Pedro sea pequeño le ha podido servir de consuelo la dicha de exclamar, como aquel monarca francés, al pisar los umbrales de su finca veraniega.

— Todo se ha perdido menos el honor, que está aún a salvo.

JIMENEZ

PROPIETARI Y LLOGATÉ

Comensarem un rosari que jo sé de lo més bé, passat entre un llogaté y después un propietari.

— Pues jo te dic care d'ase que si demá ja hem passat y encara no m'ets pagat sortiras d'aquesta casa.

— Pues jo senyoret li dic que demá no el pagaré. Sin embargo quedare de vosté lo més amic.

— Are tú hem vols etsaltá més vuy que sapis canalla que si ton llengo mes ralla jo la t'hauré de tayá.

— Pues perqu'heu vol callaré pero antes vuy repetí: qu'a mi no hem ferá sorti y demá no el pagaré.

— ¡Mirhaumé aquest desalmat amb aquins cuentos s'entrega!

— Sa teua burla ma cega y faré una atrocitat!

— Pues jo li torn repetí y sempre repetiré que demá no el pagaré y no me fará sorti.

— ¡Oh Deu; ¡Deteniumé es brás! Mes ja que tú mo fas fé, o be demá et mataré o bé tú me pagarás.

— Jo demá no el pagaré.

— Tú demá me pagarás o sino tú bé veurás sas medidas que prende y ten apenediras.
— Jo demá no el pagaré
— ¡Es porque!
— ¡Jo l'hey diré y el treuré de s'embarás.
— Pues ja que no surts d'es pás expliquet d'una vegada que no fassi una trastada tayant es teu coll entrás y ditxós es qui veurá aquest mal punt aclarat.
— Quinas forsas tens, malcriat per no pagarme demá?
— Li exp icaré aquest embuy ja que me deixa xerrá:
— Com vol qu'el pagi demá si es que jo el vuy pagá ayuy?

PEP. NOY

Venjansas polítiques

An es número passat d'aquest setmanari, vaix veuré qu'es meu estimat amic y veynat senyo *Faldilla feya* referenci a una conversa que jo y ell fenguérem a demunt es pont d'es *Castellet*, converse que jo no hem pensava s'atrevis a darli estampa en lletras de motlo, pues de pensarmó li hagués parlat d'altra forma aclarantli es punt referent a lo d'es *Ganxo*, y no hagués hagut de deixa es lectós en derré d'una cosa qu'a n'es meu pensá, careix d'importanci, essent qu'es un asunto que té part de venjantse polítique, y a Sóile s'en fan tantes que jo las donc per descontades.

Peró ja que s'escopeta está carregada, as mollarem es tir, y ja qu'es meu amic vo parlá d'es *ganxo* d'es torrent amb una forma embuyada jo vos parlaré clarament. Y per lo tant ane n an el grano.

Aquest *Ganxo* nos un *ganxo* sino una persona que viu an es *Castellet*, y qu'ha fet recipientament obras a caseva passant una comedi qu'ha venguda a resultá en perjudici de s'abovedament d'es torrent. Y parlam clás y mos entendrem.

Ets elements de sa *Coalició* duyan un interés loco per podé tapá es torrent, y així es volé es podé, conseguiren taparló después de passá es martiris d'un Sant y sas penas d'un negat. Es una idea laudable mereixadora d'un bon aplauso.

Sa comensaren sas obras, y com tot es material es dolent, es ciment era d'infima calidad, y s'obra duya s'intomas de qu'amb el temps fés uy, y s'enginyé amb bona hora aturá sas obras.

Durant es temps qu'ha Palma s'en cuydaven d'aquest asunto, en *Ganxo feya* obra y posá un retxats de ferro a un punt que sa lley prohibia; pero qu'en defensa de sa veritat aquells retxats feyan sa plasa d'es *Castellet* molt més guapa y pintoresca, y no era cap obstaclo per sa circulacio de carros, no cap criadero de desgracis.

Peró justament en *Ganxo* era maurista, y en efecte faltave un poc a sa lley, pero un poc tan poc, que casi no era comensurable, y en *Gil de sa Pipa* que creim qu'a desitjós de sa *Coalició*, per satisfé es seus odis cuans tre es maurisme, posá tant d'obstaclo, y tant

d'emperons, y corregué tant a cas. Governadó, qu'en efecte feren cumpli sa lley an en *Ganxo* fentli retirá es retxats un pam o dos, desfeyant sa faixada, sa plassa, y deixant un forat destepat, qu'es pot calificá d'un criadero desgracis. Era un acte impropio d'ets elements de sa *Coalició*, acte qu'els se rebaija més que no es figuren. ¡Aquestas venjansas polítiques!

Es mauristas per venjarsé de tal acte tant bé posaren mil emperons en so tapá es torrent, conseguint es no taparló. Aixó es un altre venjantse polítique, també impropio d'un homo de tant de seny com es sa *Padrina*.

¡Ditxós es día que s'estrellarán per a sempre sas venjansas polítiques!

D. PEDRO

Curiosidats matemátiques

Un cert día, y d'aixó ja fa molts d'anys, se presentá a un rey d'aquells que pelaven faves, un sabio des qui saben el dimoni ahont sa colga y comensá a dirli cosas y descifrarli problemas entremeliats.

El rey passá un rato divertit escoltantli y cuant ja es sabio sa despedia li digué.

— En pago des rato que m'heu fet passá vaix jo a endevinarvós sense que m'ho digueu es mes que vareu neixé y ets anys que teniu. Es sabio, que per cert havia nat dos días antes de Nadal s'añy de sa neu y tenia sa friolera de 60 anys, heu trobá gros.

— Pensau—li va di el rey—en so número que correspon a nes mes en que vareu neixé.

Es sabio, que com hem dit havia nat, es mes de Diciembre, pensá en so número 12.

— Ara multiplicau aquesta cantidad per 2 y afejiuhi es número 5.

— Fet—exclamá es sabio.

— Ara multiplicau aquesta cantidad per 50 y afejiuhi sa vostra edat.

— Fet.

— Restau d'aquesta cantidad es número 365 y afejiuhi 115.

— Fet.

— Quina suma vos resulta?

— 1260 — Contestá es sabio.

— Está bé y tantes gracias—digué el rey, Vareu neixé es mes de Diciembre y teniu 60 anys.

— ¡Y com heu ha sabut! —demaná aquí es sabio atmirat.

— De sa vostra mateixa repostá: 1260 (12·60). Es dos primés números me diuea es mes que vareu neixé y ses dues derrerres s'edat que teniu.

— Lectós d'EN XERRIM. Feis lo mateix que fé aquest rey de la fava llarga y cobraré fama d'endevinaderos

EN XERRIM

XERRIMADES

¿Qué passa per S'Hort des Vius? ¿Quin cuentos son aquéstos de s'aigo de sa Piqueta des Matadero vey? ¿Qui v'essé qu'

aturá s'aigo? Qu'és lo que passá dimars? Qu'és a la fi l'amo de sa Pique?

EN XERRIM com a modelo de generosidad, regalará una pesseta falsa an es que la setmana que vé descifrigue aquésts enigmas.

Pareix qu'es sollerics tornan de sanc andalusa.

Amb aquésts dias hey hagut dues bregas entre homos de mostatxos que no a-nomenam perque no tenim xerrera.

Se farà necessari que en Toni des Cans los cássigue amb so lás y los donguï es seu merescut.

Mos sabría di es President de sa Societat «Pro-Patria», perque sa dona d'es Conserje jugava a pareyas en sos socios de la casa.

Perque segóns estam entesos a sa dita Societat está privat es joc.

Segóns diuen males llengos s'altre dia sa dona des Conserje va guanyá dues pessetas.

Si no'hu creu es President heu pot demenà an es socios.

Mos telefonan des carré den Palou qu'an es mateix carré hey ha un secadero qu'es perjudicial a sa salut d'es veynats.

Mos suplican que fassem sa notici extensiva a s'Alcalde.

A betsols! No veis qu'es pitjó que repica un picarol a sas oreyas d'un sort?

En Miquel Manresa (a) Tiba y en Francesc Más (a) Virgo encara no han vengut a pagá es dos trimestres que deuen cadescún de suscripció d'EN XERRIM.

Si dissapte que vé no han pagat s'arruxada será grossa, no los valdrá sa seua poca vegonya. Creis qu'en sortirán de breguetas brutas.

De demá a vuit dias Biniarix se calará foc. Nada menos hey ha una festa que ni an el Perú sen heuran fetas. Se diu que serán a mils sas personas qu'hey aniran, però no soliament per veura sa festa sino també per menjá rostits y estufats y beura ets gelats qu'en Juan Frontera (a) Pentinadó arreglá tan redebé, y que detallará an es seu renombrat café.

Noltros no hey faltarem, y més tractansé de pegá una gorra a l'amón Juan.

Después de llarga dolencia, dimars d'aquesta setmana va deixá de existi es nostro amic D. Francesc Castañer Castañer, persona populá y conegudissima a Sólle pes Conco'n Xesc.

Es Conco'n Xesc ha estat escritó satiric. Sa seua prossa no era com sa de mols que sa fon amb una continuació de xistes mal garbats y un sin fin d'agudesas poc agudes, se veyá en sa seua prossa un humorisme viu, tot grá y fora paya. Colaborá en especial a demunt ets antics setmanaris Es Púput y Es Gallat.

El senyó Castañer era molt apreciat p'ets sollerics y per totas sas personas qu'él tenian tractat, y com a prova d'aixó basta sa demostració de dol que li feren es difunt es dia de sa conducció des cadáver a sa darrera morada y an es solemnes funerals qu'en sufragi de sas seua ánima tengueren efecta es dijous a sa nostra parroquia.

Rébiga sa seua senyora viuda, fia y de més famili es nostro mes sentit pésame.

De sa Regió

DE BINISALEM

Mos comunican per radiograma de s'Arrabal des «Padás» que cada diumenjen se celebran uns balls molts entusiasmat ahónt acudeix, com tots sabem, es milló floret de joves mascles y famelles d'es poble.

Estam convensuts de que se posa aquest suburbi sas alturas de sas grans poblacions, en cuestió de diversions, perqu'aquets balls no son simples balls de figuerals, sino balls modernistas perqu'heu demostraren sas distintas clases y molts variats instruments especialment sa bandurria que se distingeix entre tots ets altres, per lo cual felicitam an es qui la toca.

En motiu de celebrarsé aquéts balls, hey ha un jove qu'ha privat sas seuas jermanas d'anar a ballá, perque s'ha enterat de que sa balla cualque ball d'afarrat Aquest jove que noltros coneixem pen Bartomeu Salom Martorell (a) Perolet profressa ideas distintas de sa Comissió, per lo qu'el felicitam.

UN ALTRE COMISSIÓ

DE BUJER

Va boll.

—Per aquí? —Per na Bovera. —Perque? —Perqu'ha vengut en... en... ara no me recorda... en ja heu sé en Sió aquell qui l'ha festetjada. —Y que fá per aquí? —Si tu heu sabessas. Saps qu'hey ha hagut de renou en sa Carabinota, éll el m'ha fet barayá amb s'atlotá. —Y perque? —Jo to contaré. Ella cuánt el vá veure se va recordá... de cuánt el festetjava, y es vespre cuánt en Gaspá hey aná vá veura que sa jove li feya morros de vaca, yl'home se posá a fé seyas de bou, y tot cremat li digué —Vengan es dos coloms, que tens meus, contestantli élla: —Rés tenc teu, no m'ho haguessas donat —Jo no los te vaitx doná, los té vaitx deixá perque los me gordasses. —Idó si los vols dam dues pessetes, y es bambol las hi doná, y s'en dugué es colóms. Y are d'aquestas dues pessetas saps que sen comprará? —Qui sap. —Idó una puntilla pes devental.

Jo trop que no té es cap clá y sen vá de sa mollera Ay Margalida Bovera quin ma trasto qu'en tú hey há jo vuy avisá en Gaspá que si arriba a carregá sen durá un pañy de Barrera no de molla verdadera des qui no saben tancá.

DUES VEYAS

DE ESPORLAS

Que no conexeu Sa senyora, aquella que fá feyna a ca'n Fortuny y té sa llengo més llarga que sas camas, y que pareix sa madona d'es deu mil duros y no es més que sa mestressa d'es deu mil pollés? ¿Si?

Idó aquesta mala pécora sempre seguit está xerrant marmulant y passant per sa bugada an es mestres y los engresca mil mentidas, se queixa de que li amollan pets y per últim los diu nada menos que maestrucbos.

Ab maestrucba! Maestrucba, maestrucbota maestrucbota ¿Idó has aprésde di aixó de maestrucbos? ¿Qui és mes maestrucba que tú masclot? Y dispensa però t'haurem de posá un pitral que siga gros y reforsat perque tensun ventre fieta que pareix sobrenatural ¡Mare de Deu!

Ja'heu sap Sa Senyora, que no mermulí més es mestres de sa fabrica, qu'aquets son mes personas qu'ella tenen mes conexement que tú y sobre tot no tenen es ventre tan grós com élla.

UN VIETJENT D'ALARÓ

Aquellas dues reguitseras de frabricantes de fabricantes de Ca'n Fortuna, que fan feyna sense mocadó y que tenen més llengo que setse, segons diuen sa passan EN XERRIM per sa panxa.

¡Miráumé aquestas sucias! Y qui vos creis qui es EN XERRIM? Aquell homo qu'hey há a sa cabessera d'aquest setmanari que té un dit a sa boca, no va a darrera fé exploracions d'aquestas, perque no está per aplegá pusses y vos desprecia.

Y are mos resta di, qu'aquestas dués no son mes que sas dues rodeleras, que se riuen de tots ets homos que tenen sa desgraci de passa per devant éllas.

A una li diuen na Gadeta, encara no sap di una paraula en castellá y já ha festetjat tots ets homos de Esporlas, y are en té un que li diuen de s'Ermita, perque no té altre remey. Es fama alló de

Entre las deu y las onse trebulina si mogué: na Gadeta prometé festerjarné deu o onse.

Sa seua companyera li diuen na María y está tan prima que pareix un fabiol, y té una pó extremada an ets homos, pués en veureren un, fuitx ránidament, venc an es di que totas dues tenen bon miray per mirarsé.

UNA RATA DE CONVENT

D'ALARÓ

En molt de sentiment, Perico de C'an Poncet te compadesc, per havé d'assé sa víctima y un des mal vis, segóns per qui, a dins es poble, Però no te sustis per aixó El Sr. Alcalde dissapte passat se passatjave y tú vares essé s'unic desgraciat que te carragá una multa d'un duro que crec no et deixarán pagá es teus amics, y en cuánt el pagassis jo el t'entregaré sense donarmé a coneixa, perque crec que no es just que tú el pagis, o sino escolta:

Es café d'en Francisco estave ubert, però no es raro perque es veynat d'en Saleri y amic y veinat ¿comprends? Ca'n Pintat, a las 12'50 estave ubert a devant, a darrera y sa societat, y además a defora una dotsena de personas prenian la fresca, y s'Alcalde los digué que no tancassin; també es seu fiy es soció d'aquest Casino Llevó es batle passá per cateva y vé que tenias tancat y es llum encés, y sense sebre si tenias sa Capalleta de la Sa grada Familia o malalt en casa te carregá es feix. Además, araham recorda qu'a Ca'n Salero també tenian ubert, y tres homos seyan an es portal

Are una pregunta: Aquell marillé y jugagadó de burro que pretenia saberné tant, y que voltros dexaveu a baix armantné una a dalt y deixantlo a éll totsol, qu'está malalt o s'ha embercat? Y es Butxé cuants t'hen ha duit? ¿Cap? Pués tancá es colomé en pany de maleta, que no s'en dugut es teus.

LECHUZA

DE SA POBLA

Conversa entre dues xiqueteras:

—Bon día madó Gerret. —¡Ola! qu'ets tú Farinetes? —¿Que veis alló? —¿A qué? —Mal me tirin d'una passa si alló no és, es Fillá que surt de dins sa portassa de ca's Paré. —Heu és, no hey emporta qu'estiguis en dupte; has de sebre que cada dia a sa mateixa hora, l'hey veim sorti Segóns veitx esperén que sa veyá siga a missa. —Peró y que dantres fá tota sa nit alla dedins. —Idó has de sebre que jugan a tapá forat. —¿Qu és aixó de tapá forat? —Es un joc privat y que s'ha estés molt, has de sebre que sempre guanyen sas atlotas qu'hey jugan y principalment ella qu'el juga molt bé —Per aixó es qu'ella enguañy ha tret un vestit tan maco. Segú que la guanyat jugant an es joc privat. —Y es que tragué l'any passat també deu essé guanyat així. —Si Tonina, pero jo veix qu'en que treguï tant sa rota encare deu es coxí.

Aixó si que no esta bé en tant com vol presumí. Si no vol pagá es coxí un pregó li faré fé just per ferlé empagahí.

UN XERRAINE

Nota d'es Corresponsal:

No en feim cas d'aquestas brutós perque sas seuas tias ja perderan sa vergonya en sas seuas juventuts, lo qu'a voltros poblés veyés vos consta.

DE MANACÓ

Estimats manacorins: Vos faitx a sebre que per aquí tenim abundanci de lletés y sobre tot de joves qu'accepten y no cumoleixen sa paraula, els quals son: en Mosson y es Fidevé es duenyos des cavalls trotons cuánt corren totsols. Un des dos tengué sa sante barre

de entrenatlo y de promete an es poble que sortiria a l'uxa en sos demés, però a sa darrera hora dessisti per pó d'arribá es derré o per fé sa fanfarronada de darmós es xascó. ¡Ignorant! A s'altre es seu secretari Guixe el jinyá que no el fes corre sino li donaven cent pessetas per sorti al redondel, se cuestió es que s'escoltá aquést y no vá teni sa deliquedesa de cumplí se paraula dada. Un altre vegade procurau quedá milló y així no vos dirán homos de mitje paraula y de pocs fets. Sense voltros, aná tot de lo milló, perque tenguerem medits per enganá es ciutadans. Apesá aixó tots sen tornaren alegres però sense es premit de sas mil pessetas.

Sa entrada un llenasso. Es preus molt que-rets. Es frates no tenian que pagá y no els importave qu'és tontos pagassen el pato.

Es vespra música y focs. Feren especial papé na Barreteta en so vestit rosat y curt fins an es jonoy y sa Valenciana que pareixia una munyeca de fé taresetas.

A darrera hora espectacle gratis y escena dramátique amb un acte y varios cuadros. En Toni tot furiós perque li atuparen s'atlotá des seu costat, tant s'enfadá que desafia es contricants per demostrá qu'eucara te való per apagá un misto. Iú Maria estimada escoltet es cunyat y deixa es lios que te conte aquést embustero de Toni mitx teu.

MONPIER

DE MURO

8.000 duros al minuto—Si es bo sebre sumá

¡Ola, ola senyó Rectó! Mos digueren s'altre dia que vosté no estave conformé amb alló de 8'000 duros. ¿...? Jo si que no hey estic conformé, pefo vosté esperi unas cuantas setmanas mes y después de passar contás amb noltros veurá com s'anirá convencent de tot. Fá ja més de quinze dias que publicarem demut aquést setmanari, el testament que vosté cuidá d'amagá (i) y molt bé pogué veure qu'el recrimiaaven per son conducta. Noltros, senyó Rectó, mos n'hem duit un xasco gros; a l' hora d'ara esperavem havé rebuda una satisfacció o explicació del perque vosté ha obrat d'aquesta manera amb l'administració d'aquélis bens. (Cual-sevol pren es pel a un loco).

Vosté amb tota sa barra d'aquest mon ha fet es bon mut, y continúa dins Muro, y ha tengut vergonya per sorti pes noltros carrés, passá per devant sas casas d'aquell han aquí ha arrancat el tros de pa. Y no sols s'ha trevit a sorti per dins Muro, sino qu'encara ha xerrat mal des poble y des seus habitans diguent que si vosté no havia agradat al poble, menos li agradava éll a vosté, qu'ets seus fiys eran uns pu... ¡Alerta! Idó si tan poc li agrada es poble perque no toca el dós? No veu que fá nose? Han comensat per fersé notoris: ets seus embuys y tot Muro ja l'ha calat. No sen recorda d'aquell vespre de mars de 1917 en que sa llenya ja estave a devant caseva? ¿Idó que vol di aixó? No sap aquella cansó que diu: Si don Miquel Alomá—aquést homo al mon tornave—en feria una sobrasada—de s'esquena den Gayá. Aixó va per vosté homo! que no'hu veu? ¿Idó qu'esperam? Lo milló que pot fé es toca soletas en volé perque si le he de di sa veritat estam cansats de tios com vosté.

NICK KARTER

DE ALGAIDA

Ja qu'aquest setmanari, vá publicá la setmana passada un suelto demostrant sa poca importanci que sa festa de San Jaume té al dia d'avuy, jo per no sé menos, vos ressenyaré sa festa que dedicaren es plassés a Santa Ana.

Es capvespre hey hagué corregudas y xerremias sense fabiol. Però lo milló de tot y as-sé es vespre

Sa música es colocá demunt es cadatal, vulgo taula de carnicé y ja estave es rotlo plé de fredinas esperant jotás y boleros, y cuánt no seria sa seva alegria, vent que sa música comensá tocant una polca y acabá per una dansa.

També sa diu que de resultas d'aquell ball donarán sa llesensi atspoluta a unas cuantas fias de la Purissima per havé presenciat dit espectacle, y tot per culpa d'havé faltat a sa jurisdiccio y autoritat del gran Emperadó César.

Y per avuy mutis, la setmana qui vé ja xerrem mes.

NUHENTIMENTAL

DE LLUCHMAJÓ

TELEGRAMA

Amiga Francinavne Estic desconsalada: Acabada se temporada veraniega de s'Arenal, y no se presenta cap pollo, com me va prometa enguañy s'Apitane; aixó jue no he deixat cap ball, d'ets improvisats a ca sa Poblera. Més detalls se setmana próxime per Correu. Ton amiga: Pereta.

CORRESPONSAL

(1) En certa ocasió una persona que coneixia es tes ament molt bé preguntá al Senyó Rectó: Senyó Rectó, y al testament com n'arreglará lo qu'ell respoagué: Es tament ningú el veurá.